

— Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Μὲ μίαν ἀμαξάν.
 — Ἔχω τὴν ἰδικήν μου.
 — Εἰς Λαβερνή.
 — Ἄ!
 — Θὰ ἐπισκεφθῆς τὸν παραλυτικὸν ἐκείνον ἰατρὸν, περὶ τοῦ ὁποίου μοὶ ὠμίλησες εἰς Μόνς, καὶ ὅστις γνωρίζει, ὡς λέγεις, τόσα πράγματα.
 — Μάλιστα, Ἐξοχώτατε.
 — Θὰ τοῦ προτεινῆς νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους.
 — Θ' ἀρνηθῆ.
 — Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ λέγω νὰ ἔχῃς ἀμαξάν. Θὰ τὸν ἐμβάσῃς μέσα διὰ τῆς βίας καὶ θὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ.
 — Ἀλλά, Ἐξοχώτατε ; . . .
 — Χωρὶς νὰ σὲ ἰδῆ κανεὶς.
 — Ὡ!
 — Χωρὶς κανεὶς νὰ ὑποπτεύσῃ τίποτε.
 — Ἐξοχώτατε!
 — Σοῦ δίδω προθεσμίαν ἕξ ἡμερῶν.
 — Ὡ, Ἐξοχώτατε ! εἶνε ἑκατὸν πενήντα λεῦγαί !
 — Κάμε νὰ σκάσουν ἑκατὸν πενήντα ἵπποι καὶ ὑπάκουσε !
 Ὁ ὑπασπιστὴς ἔκρουσε τὴν θύραν.
 — Οἱ ταχυδρόμοι, εἶπεν.
 — Ὁ Λουβοῶ ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τοὺς φακέλλους ἰδὼν τοὺς δύο εὐνοουμένους τοῦ ταχυδρόμου, ἀετοὺς ὡς πρὸς τὸ θάρος καὶ χελιδόνας ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα.
 — Σὺ, Ζολυῶ, εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ πρὸς τὸν πρῶτον, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Κατινά. Τρέξε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα καὶ θὰ ἔχῃς δῶρον πενήντα λουδοβικεῖαν ἂν ὁδοιπορήσῃς ἡμέραν καὶ νύκτα.
 Ὁ ταχυδρόμος ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς κομιζὼν τὸν φάκελλον.
 — Σὺ, Μπονφές, εἶπε πρὸς τὸν δεύτερον, τρέξε εἰς Βασιλείαν εἰς τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Συμβούλιον· τρέξε ὡσάν πουλί ! Ἔχεις ἑκατὸν λουδοβικεῖα δῶρον ἂν κάμῃς μόνον τρεῖς ἡμέρας.
 Ὁ δεύτερος ταχυδρόμος κατῆλθε δρομαῖος τὴν κλίμακα.
 — Πῶς, Δεβῶτ ! εἶπεν ὁ Λουβοῶ στρεφόμενος· ἀκόμη δὲν ἔφυγες ; . . Γρήγορα, γρήγορα ! . . .
 Καὶ ὤθησε τὸν προμηθευτὴν ἐκτὸς τοῦ γραφείου του.
 Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη κρότος ἀμάξης ἀπομακρυνομένης καὶ ἐνταυτῷ διπλοῦς καλπασμὸς ἵππων.
 — Ἄ ! εἶπε τότε ὁ Λουβοῶ, ἐπιθυμεῖς, αὐθέντα μου, νὰ συνομολογήσῃς τὴν εἰρήνην καὶ ν' ἀποπέμψῃς τὸν ὑπέρτερον σου ! Ἀχάριστε ! . . Ἄ ! ἐπιθυμεῖς νὰ σβέσῃς τὰς πυρκαϊάς ! . . Ἔστω ! προσπάθησε τώρα νὰ σβέσῃς ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ὁ Κατινά θ' ἀνάψῃ τώρα εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα πάσης πόλεως τῆς Σαβοῖας. Σβέσε τὴν ! . . . Σοῦ προσφέρω πρὸ τοῦτο ποταμὸν αἵματος, ὅστις θὰ χυθῆ ἀπὸ τῆς Βασιλείας, μέχρι τῆς ἄλλης ἐσχάτης τῆς Εὐρώπης. Σὺ δέ, γλυκυτάτη δέσποινα, ἔκαμες νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸ Σκλῶν εἰς μάχος, ὅστις διηγῆθη εἰς τὸν βασι-

λέα τ' ἀπόκρυφα τῆς πρώτης αὐτοῦ συζύγου. Ἐγὼ θὰ φέρω κάποιον ἀπὸ τὸ Λαβερνή, ὅστις νὰ διηγῆθῃ εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τ' ἀπόκρυφα τῆς δευτέρας τοῦ παλλακίδος.

Πόλεμος ἔξω ! . . Πόλεμος ἐντὸς τῶν Βερσαλλιῶν ! . . Πόλεμος πανταχοῦ ! . . Τῆ ἀληθεία, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διατηρηθῆ καὶ εἰς ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν διὰ τόσους πολέμους !

Ἔπεισο συνέχεια.

Εἰς τὸ πρῶτον :

Οἱ Τυφλοὶ

Διήγημα Charles Nodier

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὡστε εἶθε τελεία, ἀνέκραζεν ὁ Μουριατίν, καὶ σὰς θαυμάζω εἰλικρινῶς. Ὠραία γυναῖκα, ν' ἀγαπᾷ τὴν καλοφργίαν εἶνε σπάνιον πράγμα.

— Θὰ σὰς ἐνθουσιάζω. Μάθετε ὅτι ἔχω οἶνους εἰς τὸ ὑπόγειόν μου ἀριστουργημα. Καὶ τόρα πιστεύω ὅτι δὲν θὰ διαστάσετε νὰ ἔλθετε νὰ γευθῆτε τοὺς οἶνους μου.

Ὁ Βορισῶφ οὐδὲ λέξιν εἶπεν ἂν καὶ ὁ σύντροφός του τὸν συνεβουλεύθη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦθελε μὲν νὰ δειπνήσῃ μετὰ τῆς ὠραίας μελαγχροινῆς, ἀλλ' ἐπρότιμα νὰ γίνῃ τοῦτο εἰς τὸ μέγαρόν του.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν αὕτη μετὰ βραχείαν σιωπῆν.

Βλέπω ὅτι ἡ πρότασίς μου δὲν σὰς εἶνε εὐχάριστος.

Ἄς μὴ γίνῃ λόγος πλέον.

— Ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ Μουριατίν, ἀπ' ἐναντίας.

Ἐγὼ πρῶτον τὴν δέχομαι ἐξ ὅλης καρδίας.

— Ὁ φίλος σας δὲν εἶνε διατεθειμένος καθὼς σεῖς, καὶ τῆ ἀληθεία δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸν κατηγορήσω ὅτι εἶνε τόσο ἐπιφυλακτικός. Μόλις μὲ γνωρίζει καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν, ποῦ ὁ μηδενισμὸς εἶνε εἰς τὴν ἀκμήν του, ἔχει δίκαιον νὰ ἦνε φρόνιμος.

— Καὶ τί κοινὸν ἔχει ὁ μηδενισμὸς μετὰ τὴν ἀξιόλογον πρότασίν σας ;

— Τί ! καὶ ποῖος σὰς λέγει ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι μηδενίστρια, κλέπτρια, ἐπὶ τέλους, καὶ ὅτι σὰς εἶπα ὅτι ἔκαμα συνένοχόν μου ἐκείνον τὸν νέον ; Δὲν εἶνε λοιπὸν δύσκολον νὰ ἔχω συνωμῶσαι μετὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς.

— Μὰ τί εὐχαρίστησιν αἰσθάνεσθε νὰ μὰς πειράζετε ;

— Ὁμιλῶ σοβαρώτατα.

— Ὡστε ἰσχυρίζεσθε καὶ θέλετε νὰ μὰς πείσετε, ὅτι ἂν ἠρχόμεθα σπῆτι σας θὰ κατελαμβανόμεθα ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν, εἶπε γελῶν ὁ Μουριατίν.

Πῶς δὲν μὰς εἶπατε ἀκόμη ὅτι θὰ μὰς περιποιηθῆτε, καθὼς καὶ ἡ Λουκρητία Βοργία τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

— Αἱ γυναῖκες μηδενίστριαι, εἶνε ἱκαναὶ διὰ πάντα, ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης τὸ εἶπεν, ἀπήντησεν εὐθύμως ἡ κυρία δὲ Γάρος, διὰ πάντα, ἀκόμη καὶ διὰ νὰ προσφέρωσι δηλητηριασμένον οἶνον εἰς τοὺς ἐχθροὺς των.

— Ἀγαπητὴ κυρία, εἶπεν ὁ Βορισῶφ λαβὼν ἤδη τὴν ἀπόφασίν του, μοῦ ἀποδίδετε ἰδέας, αἰ ὅποια ποτὲ δὲν μοῦ ἐπῆλθον. Ἐσιώπησα ἕνεκα διακρίσεως. Εἶμαι ὅμως ἔτοιμος νὰ σὰς ἀκολουθήσω παντοῦ, ἀρκεῖ μόνον νὰ δειπνήσω μαζὺ σας, ἀδιάφορον ποῦ, καὶ ἄς ἦνε ἐκεῖ ὅλοι οἱ συνωμῶται τοῦ κόσμου.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἀνέκραζεν ἡ ὠραία μελαγχροινῆ. Λοιπὸν ἀποφασίζετε ;

— Βέβαια, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐταιρίας, μὲ τὰς ὁποίας θέλετε νὰ μὲ φοβήσετε, σὰς λέγω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν προσκαλέσετε ἀπόψε τὴν κλέπτριαν αὐτὴν καὶ τὸν νέον σύμμαχόν τῆς.

— Εὐγε. Σὰς βεβαίω ὅτι ἂν ἐγνώριζα ποῦ εἶνε οἱ συνδαιτυμόνες αὐτοί, θὰ τοὺς παρεκάλουν νὰ ἔλθουν ἀπόψε.

Εἶνε πολὺ εὐθυμοὶ. Θὰ ἦτον ἀριστουργημα. Δυστυχῶς ὅμως ἔφυγαν καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἀπέγιναν. Ἡ γυνὴ ἴσως συνελήφθη ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ θὰ ἐστάλῃ βεβαίως εἰς τὴν Σιβηρίαν. Ὁ δ' ἐραστής θὰ ἔφυγεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἂν δὲν ἦτοκτόνησε. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν ὅμως κατὰ μέρος, διότι θὰ δειπνήσωμεν χωρὶς αὐτούς.

— Μὰ ποῖαν ὦραν ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν.

— Ναί . . . μετὰ τὸ θέατρον ; τί λέγετε, συνταγματάρχα.

— Βέβαια, εἶπεν ὁ Βορισῶφ ὑποκλινόμενος.

— Θὰ σὰς φανῶ πολὺ ἀδιάκριτος μὲ ὅ,τι θὰ σὰς εἰπῶ.

— Πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα. Ἐφθασα ἐδῶ εἰς τὰς πέντε καὶ μόλις εἶχα καιρὸν νὰ ἐνδυσθῶ καὶ νὰ πάγω εἰς τὴν λέσχην νὰ εὔρω τὸν φίλον μου Βορισῶφ. Εἶχαμεν τόσα πράγματα νὰ ποῦμε, ὥστε ἐλησημονήσαμεν νὰ γευματίσωμεν.

— Διὰ νὰ ἔλθετε εἰς τὸ μελόδραμα ; Ἀγαπάτε πολὺ τὴν μουσικὴν λοιπὸν ;

— Εἶχα τηλεγραφῆσαι ἀπὸ τὴν Πετροῦπολιν νὰ μοῦ κρατήσουν δύο θέσεις . . φαντασία ἀπόντος, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν παρισινὸν βίον χωρὶς νὰ χάσῃ λεπτόν τῆς ὥρας, καὶ ἐσυλλογιζόμην ὅτι ὁ φίλος μου Βορισῶφ θὰ μοῦ ἔκαμνε συντροφίαν, ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθην ποτὲ ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θὰ καθυστέρησεν τὸν ὥρα.

— Ὡστε ἂν δὲν μὲ συνητᾶτε ἐδῶ.

— Ἦλθαμεν εἰς τὸ μελόδραμα διὰ νὰ εὔρωμεν παλαιούς φίλους, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδένα εἶδαμεν, καὶ μετὰ τὴν δευτέραν πρᾶξιν θὰ ἐπηγαίναμεν κάπου νὰ δειπνήσωμεν.

— Πολὺ καλὰ, καὶ διὰ νὰ σὰς ἀνταμείψω διὰ τὴν εἰλικρινειάν σας δὲν θὰ πε-

ριμένω τὸ μεσονύκτιον διὰ νὰ κατασιγά-
σετε τὴν πείναν σας.

Θὰ δειπνήσωμεν ὁπόταν θέλετε, κύριοι.

— Πῶς! θυσιάζετε εἰς τὴν ὄρεξίν μου
αὐτὴν τὴν δραματικὴν δυωδίαν.

— Εὐχαρίστως! Ἡ πράξις ὅσον οὐπω
τελειόει. Θὰ ἀνχωρήσωμεν πρὸ τῆς
τρίτης.

— Εἰσθε τόσο καλὴ, ὅση καὶ ὠραία.
Εὐχαριστῶ, ἐν ὀνόματι δύο εὐγνωμόνων
στομαχῶν. Δὲν θὰ δειπνήσωμεν ὁμῶς ὑποθέτω
εἰς τὸ σπίτι σας, ἀφοῦ οἱ ὑπηρετῶν
σας περιμένουν ἀργότερα.

— Οἱ ὑπηρετῶν μὲ περιμένουν πάντοτε.
Εἶνε ὁμῶς ἀληθές ὅτι δὲν ἐκράτησα τὴν
ἀμαξίαν μου.

— Καὶ γὰρ δὲν εἶπα τίποτε εἰς τὸν ἀ-
μαξηλάτην μου, εἶπεν ὁ Βορισῶφ.

— Τότε λοιπὸν θὰ πάρωμεν ἕνα δημό-
σιον ἀμάξι, καὶ ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν θὰ
εἰμεθα εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, καὶ μετὰ
δέκα ἀκόμη λεπτὰ θὰ καθίσετε εἰς τὴν
τράπεζαν, φίλτατοι πεινασμένοι.

— Παμφηφεὶ παραδεκτόν, ἀνέκραξεν ὁ
Μουριατίν.

Ὁ συνταγματάρχης, δὲν ἐσκέπτετο
πλέον ν' ἀντεῖπρη. Ἐπεδοκίμαζε λίαν τὸν
μῦθόν του, ὅτι δὲν ἔφαγαν, διότι ἐσκέ-
πτετο νῦν ὅτι κάλλιον ἦτο νὰ εἰσέλθωσιν
ὑπὸ τὸ πρόσχημα νὰ δειπνήσωσιν εἰς τὸ
μέγαρον τῆς γυναικὸς ταύτης, ἢ ὁποῖα
ἤξιζε νὰ μελετηθῆ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐκεῖνη ἐπανεστράφη πρὸς τὴν σκηνὴν
καὶ ἐφαίνετο ἀκούουσα μετ' ἐνδιαφέροντος
τοὺς τελευταίους τόνους τῆς δευτέρας
πράξεως.

Ἀίφνης ὁμῶς λαβοῦσα τὰς διόπτρας
τῆς διηύθυνεν αὐτὰς πρὸς τι παράπλευρον
θεωρεῖον.

Δύο γυναῖκες ἴσταντο εἰς τὸ ἔμπροσθεν
μέρος· κύριός τις ἐκάθητο εἰς τὸ βᾶθος
μόλις διαφανόμενος.

— Περιέργον, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γὰρς,
Ἐμποροῦσε κανεὶς νὰ ὀρισθῆ πῶς εἶνε
αὐτός.

— Ὡ Θεὲ μου, εἶπε δι' ἀστείου ὕφους ὁ
Μουριατίν, μήπως ὁ στρατηγός σας τοῦ
καλοκαιριοῦ, εἶν' ἐδῶ;

— Ἐκεῖνον οὐτε κἄν τὸν συλλογιζο-
μαι, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἐγνώρισα
ἕνα νέον ἐκεῖ κάτω, ποῦ δὲν ἤλιπζα νὰ
τὸν ἰδῶ ἀπόψε εἰς τὸ μελοδράμα.

— Τὸν φίλον τῆς μηδενιστρίδας σας;
ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν πάντοτε ἐπὶ τὸ ἀ-
στειότερον.

— Τί σας μέλλει; ἀπεκρίθη ἡ μελαγ-
χροινὴ παρατηροῦσα ἔτι διὰ τῶν διό-
πτρων τῆς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς αὐτὸ δὲν μ'
ἐνδιαφέρει. Ἐχω ὁμῶς δικαίωμα νὰ πα-
ρατηρήσω τὰς κυρίας ποῦ εἶνε μαζί του.
Ὡς πρὸς τὸν κύριον, μόλις φαίνεται ἡ ἀ-
κρα τοῦ μύστακός του καὶ δὲν ἀρκεῖ
αὐτὸ διὰ νὰ τοῦ δώσωμεν καὶ ὄνομα.

— Καὶ γνωρίζετε τὰς δύο κυρίας;

— Ὅχι, μὰ τὸν Θεόν. Σας λέγω μό-
νον, ὅτι δὲν εἶνε οὔτε ὠραία οὔτε νέαι.

— Ἐγὼ τὰς γνωρίζω, εἶπεν ὁ Βορισῶφ·
ἐγερθεὶς ἕνα κάλλιον ἰδῆ. Εἶνε πολὺ πλού-

σαιο καὶ πολὺ γνωσταί. Χῆραι, ποῦ ἐρ-
χονται εἰς τὸ θέατρον μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι
θὰ τὰς ἰδῆ κάποιος κατεστραμμένος πρίγ-
κηψ καὶ θὰ τὰς νυμφευθῆ.

— Ὡστε δὲν εἶνε μηδενιστρία, εἶπεν ὁ
Μουριατίν συνεχίζων τὴν ἀστειότητά του.

— Ἡ ὁμοίότης εἶνε περιέργος, εἶπεν
σιγαλὰ ἡ μελαγχροινὴ, πολὺ περιεργότερον
ὁμῶς, ἂν εἶνε ἐκεῖνος.

— Σας βεβαιῶ, κυρία μου, ὅτι ἔμπορεῖ
νὰ κολακεύεται πολὺ ὁ νέος αὐτός ὅτι
τόσφ σας ἀψηχόλησεν. Ἄν τὸ εἰξευρεν,
ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἔσπευδε νὰ φανῆ.

— Ἀμφιβάλω, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία δὲ
Γὰρς.

— Πιστεῦετε λοιπὸν, ὅτι ἔχει αἰτίαν
νὰ κρύπτεται ἀπὸ σας.

— Εἰσθε πολὺ περιέργος, φίλτατέ μου.

— Συμφωνῶ καὶ σιωπῶ.

— Θὰ κάμετε καλὰ νὰ περιμένετε νὰ
φανῆ ὁ κύριος αὐτός καὶ νὰ μοῦ πῆτε,
ἂν τὸν εἶδατε καὶ ἄλλοτε.

— Ἐγὼ ἐρχομαι πολὺ σπανίως εἰς τὸ
Παρίσι καὶ δὲν γνωρίζω τοὺς τακτικούς
τοῦ μελοδράματος. Πρέπει νὰ ἐρωτήσετε
τὸν συνταγματάρχην.

— Πράγματι, ἐπανάλαβε βραδέως ἡ
μελαγχροινὴ, ἔμπορῶ νὰ πρκαλέσω τὸν
κύριον Βορισῶφ νὰ μοῦ πῆ ἂν τὸν εἶδέ
που ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν νέον.

Ὀνομάζεται Ροβέρτος δὲ Καρνοέλ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο, προφερθὲν ὑπὸ τοῦ
χαριέντος στόματος τῆς κυρίας δὲ Γὰρς,
ὁ συνταγματάρχης ἐφρικίασε, καὶ ὁ Μου-
ριατίν αὐτὸς ἐπίσης ἐκπλαγεὶς κατεγί-
νετο νὰ στρηφογυρίζη τοὺς μύστακός του,
ἵνα κρούσῃ τὴν ἀμηχανίαν του.

Ἡ κυρία δὲ Γὰρς νὰ ζητῆ πληροφο-
ρίας περὶ τοῦ Καρνοέλ! καθε ἄλλο ἦτο
δυνατὸν νὰ περιμένη τις ἢ αὐτὸ.

Καὶ ὁμῶς ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἄνευ ὑπε-
κφυγῶν, ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἢ ὄχι: Ὁ νέος,
περὶ τοῦ ὁποίου μ' ἐρωτᾶτε, δὲν μοῦ εἶνε
ἀγνωστος· ἢ ἀπ' ἐναντίας: Ὅχι, κυρία, δὲν
ἤκουσα ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ὅποῖαν ἀ-
πόφασιν νὰ λάβῃ εἰς τὴν περίστασιν ταύ-
την; Ὁ Βορισῶφ ἠπόρει καὶ τὸ ἀστυ-
νομικὸν ἔνστικτόν του τῷ ἔλεγεν ὅτι δὲν
ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς.

— Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν εἶνε υἱὸς
ἀρχαίου ἀκολούθου πρεσβείας; ἠρώτησεν.

— Ναί· νομίζω ὅτι ὁ πατήρ του ἄλ-
λοτε ὑπηρετήσεν εἰς τὸν διπλωματικὸν
κλάδον. Ὡστε τὸν συνητήσατε κάπου
αὐτὸν τὸν νέον;

— Ἀρκετὰ, διὰ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω.

— Νομίζετε πῶς ἔμποροῦσε νὰ ἔλθῃ
εἰς τὸ Μελοδράμα συνοδῶν τὰς δύο ἐκεί-
νας χήρας, ποῦ φαίνονται εἰς τὸ θεωρεῖον;

— Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ δὲν εἶνε
διόλου παράδοξον. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ
δὲν ἔχει, νομίζω, διόλου περιουσίαν, καὶ
ζητεῖ βέβαια κανένα πλούσιον συνοικέσιον.

— Ἐκεῖνος νὰ νυμφευθῆ χαμηλὴν ἀπὸ
αὐταῖς ταῖς πρόστυχαις! Δὲν τὸν κρίνω
ικανὸν τοιαύτης πράξεως. Μπᾶ . . . εἶμαι
τρελὴ νὰ νομίζω πῶς ἦλθε εἰς τὸ θέατρον
καὶ εἰς ἀνοικτὸν θεωρεῖον.

Δὲν εἶνε αὐτός καὶ οὔτε ἔμπορεῖ νὰ ἦνε.

— Καὶ διατί; ἠρώτησεν ὁ συνταγμα-
τάρχης, φαίνόμενος ἐκπληκτος.

— Διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ εὑρίσκηται
ἀκόμη εἰς τὸ Παρίσι, ἀπεκρίθη λακωνι-
κῶς ἡ κυρία.

— Ὅποιος σας ἀκούει, εἶπε γελῶν ὁ
Μουριατίν, θὰ νομίση ὅτι ὁ κύριος αὐτός
ζητεῖ νὰ κρυβῆ. Μήπως ἔκαμε κανένα ἐγ-
κλημα; Μὴ τυχὸν εἶνε αὐτός ποῦ ἀπε-
πλανήθη ἀπὸ τὴν φίλην σας τὴν μηδενί-
στριαν;

— Ἐπὶ τέλους, φίλτατέ μου, θὰ παύ-
σετε τοὺς ἀστεϊσμούς σας;

— Κυρία, ἐπανάλαβεν ὁ Βορισῶφ, ἔμπο-
ρῶ νὰ σας βεβαιώσω, ὅτι ἀπατάσθε. Ὁ
κύριος δὲ Καρνοέλ, καθὼς ἐγὼ ἤξεύρω, δὲν
ἔφυγεν ἀκόμη ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Θὰ ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸ μάθετε.

— Τότε θὰ ἔφυγε σήμερον τὸ πρωί,
διότι ἐγὼ χθὲς τὸν εἶδα.

— Ὁ! ἀπατάσθε.

— Σας βεβαιῶ, ὅτι ὄχι μόνον τὸν εἶδα,
ἀλλὰ καὶ τοῦ ὠμίλησα.

Ταῦτα λέγων ὁ συνταγματάρχης, εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ φανῆ φίλος τοῦ κυρίου δὲ
Καρνοέλ. Ἐβλεπεν, ὅτι ἡ κυρία δὲ Γὰρς
ἐγνώριζε πολλὰ πράγματα περὶ τοῦ αἰχ-
μαλώτου, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον νὰ
τὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς ἦτο νὰ φανῆ φίλος
τοῦ Ροβέρτου ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτοῦ.

Ἐπεφυλάσσετο δὲ νὰ τῇ δώσῃ καὶ
αὐτὸς ψευδεῖς τινὰς πληροφορίες, εἰς ἀν-
ταλλαγὴν τῶν ὅσων ἤθελε τῷ εἶπει.

— Τοῦ ὠμίλησατε! ἀνέκραξεν.

— Μὰ βέβαια! τὸν συνήντησα εἰς τὸν
δρόμον καὶ τὸν ἐπλησίασα.

— Δὲν ἐζήτησε νὰ σας ἀποφύγῃ;

— Διόλου. Δὲν εἰμεθα στενὰ συνδεμέ-
νοι, ἀλλ' ὅπου συναντώμεθα φερόμεθα πολὺ
εὐγενῶς πρὸς ἀλλήλους. Διατί λοιπὸν νὰ
μὲ ἀποφύγῃ;

— Ὑπέθετα πῶς εἶχε λόγους νὰ πο-
φύγῃ τὰς παλαιὰς του σχέσεις . . . καὶ
ἐχάρηκα πολὺ ὅτι ἠπατώμην. Καὶ σας
ὠμίλησε περὶ τῆς θέσεώς του;

— Ναί, ἀλλὰ μὲ ἐπιφύλαξιν. Εἶνε νέος
πολὺ καθὼς πρέπει. Μοῦ εἶπεν ἐν τούτοις
ὅτι ἐγκατέλειψε μίαν θέσιν ποῦ εἶχεν, εἰς
ἐνὸς τραπεζίτου, θαρρῶ . . . καὶ ὅτι ἐσκό-
πευε νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν.

Τοῦ προσεφέρθη δὲ νὰ τὸν συστήσῃ
εἰς τὸν πρόξενόν μας, εἰς Νέαν Ὑόρκην.

— Καὶ ἐδέχθη;

— Μετ' εὐγνωμοσύνης. Καὶ καλὰ ποῦ
μοῦ τὸ ἐνθυμίσατε, νὰ τοῦ στείλω τὸ
γράμμα ποῦ τοῦ ὑπεσχέθη.

— Πολὺ παράξενον, ἐψιθύρισεν ἡ κυ-
ρία δὲ Γὰρς, ἐξακολουθοῦσα νὰ παρατηρῆ
διὰ τῶν διόπτρων τῆς τὸ θεωρεῖον, τὸ
ὁποῖον κατεῖχον αἱ δύο χήραι.

Εἶτα, καταθέτουσα αἰφνης τὰς διό-
πτρας, εἶπεν ὑψηλοφώνως:

— Ἡμῶν βεβαία. Δὲν εἶν' αὐτὸς ποῦ
εἶνε μαζί τους. Τώρα ποῦ ἔστρεψε τὸ πρό-
σωπον δὲν τοῦ μοιάζει διόλου.

— Πολὺ εὐτυχῆς αὐτὸς ὁ κύριος δὲ
Καρνοέλ, εἶπεν ὁ Μουριατίν. Ὅλο περὶ
αὐτοῦ σκέπτεσθε. Ἐμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ
ποῦ καὶ πότε ἔκαμε τὴν κατὰκτησίν σας;

— Ἀγαπητέ μου, ἀπήντησε ξηρῶς ἡ μελαγχροινή, ἡ ἐρώτησίς σας εἶνε πολὺ αὐθάδης. Οὐδεὶς ποτὲ μὲ κατέκτησε. Ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὸν τὸν νέον, ἐπειδὴ μία φίλη μου, ἡ ὁποία μένει εἰς τὴν Φλωρεντίαν, μ' ἐπεφόρτισε νὰ μάθω τί ἀπέγινε, καὶ ἄμα τὸν συναντήσω νὰ τοῦ παραδώσω ἓνα κιβωτίδιον.

— Τὸ ὅποιον βέβαια ἐμπεριέχει λείψανα ἐρωτικά.

— Ἐνα πράγμα μόνον ἔξέρω, ὅτι εἴσθε ἀνυπόφορος. Δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς ν' ἀκούσῃ ἀπὸ σας ἓνα σωστὸν λόγον, καὶ σας παρακαλῶ νὰ μὴ διακόψετε πειὰ τὴν συνδιάλεξίν μας μὲ τὸν συνταγματάρχη.

— Κυρία, εἶπεν ὑποκλινόμενος ὁ Βορισώφ, εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω νὰ πληροφορήσω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ...

— Σας ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν του;

— Ἐπρεπε βέβαια νὰ μοῦ τὴν δώσῃ διὰ νὰ τοῦ στείλω τὸ συστατικὸν γράμμα, καὶ ἂν θέλετε νὰ τοῦ στείλετε καὶ τὸ κιβωτίδιον διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου...

— Εὐχαριστῶ. Ὑπεσχέθητε νὰ τὸ δώσω μόνῃ μου. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι εἶνε κάπως δύσκολον αὐτό, διότι δὲν εἰμφορῶ νὰ πάγω σπίτι του. Θὰ τοῦ γράψω ὅμως καὶ δὲν πιστεύω, ὅτι θάρνηθῇ νὰ ἔλθῃ σπίτι μου.

— Βέβαια ὄχι. Θὰ κάμετε ὅμως καλὰ νὰ μὴν ἀργήσετε, διότι ἔμπορεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ μίαν στιγμὴν εἰς ἄλλην. Καθὼς μοῦ εἶπε, πιστεύω, ὅτι αὐριον τὸ βράδυ θὰ ἔχῃ φύγει.

— Πράγματι, βιάζεται νὰ φύγῃ, ἐπιθύρουν ἡ κυρία δὲ Γάρος. Μὰ πῶς νὰ κάμω τότε;

— Ἐπιμένετε πολὺ νὰ ἰδῆτε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ; ἠρώτησεν ὁ Βορισώφ μετὰ βραχείαν σιωπὴν.

— Βεβαίως.

— Τὸν δέχεσθε ἀπόψε;

— Διατί ὄχι! Μόλις ὀλίγον θὰ ὁμιλήσωμε καὶ τὸ δεῖπνόν μας δὲν θ' ἀργοπορήσῃ.

— Καλὰ. Περνῶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπίτι του, καὶ ἂν τὸν εὔρω ἐκεῖ, ὕπερ πολὺ πιθανόν, θὰ σας τὸν φέρω. Ἄν ὅμως δὲν εἶνε, τότε τοῦ ἀφίνω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου μὲ μίαν εἰδοποίησιν, ὅτι τὸν περιμένω εἰς τὴν ὁδὸν Ζουφροᾶ, χωρὶς νὰ τοῦ λέγω εἰς τίνας. Θὰ νομίση ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ γράμματός καὶ βέβαια θὰ ἔλθῃ.

— Φίλτατε συνταγματάρχα, ἂν τὸ κάμετε αὐτό, θὰ ἦσθε ὁ ἀγαπητότερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— Πολὺ σπεύδετε νὰ μοῦ ἀποδώσετε τὸ φιλοφρόνημα αὐτό. Ἐπιτρέψατε νὰ σας ἀφήσωμεν διὰ μίαν στιγμὴν. Θὰ ζητήσωμεν μίαν ἄμαξαν διὰ νὰ μὴ περιμένετε εἰς τὸ περιστήλιον. Ὅσω ταχύτερα ἔπαμε εἰς τὸ μέγαρόν σας, τόσο ταχύτερα θὰ τρέξω νὰ εὔρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ὡραία. Θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ ἄμ' ἀνεβῆτε. Λάβετε, παρακαλῶ, τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ στείλετε μὲ τὴν θυρωρὸν τὴν γοῦνά μου.

Οἱ δύο Ρῶσοι ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθωσι,

καὶ ἄμα ἔφθασαν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον ὅπου ἐζήτησαν τὰ ἐπανωφωρία των, δὲν εἶδαν τὸν Μάξιμον βαδίζοντα εἰς τὸν διαδρομον, ὁ ὁποῖος ὅμως καλὰ τοὺς παρετήρησεν.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Μουριατίν, κύπτων πρὸς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου του, εἶχα δίκαιον νὰ σας συμβουλεύω νὰ σχετισθῆτε μὲ τὴν κυρίαν; Ἐδάγκασεν εἰς τὸ δόλωμα, φίλε μου, εἶνε φῶς φανερόν, πῶς γνωρίζει τὴν κλέπτριαν καὶ ἂν ἐνεργήσῃς δεξιῶς, καθὼς μέχρι τοῦδε, θὰ τοὺς συλλάβωμεν ὅλους. Ἐνόησα τὴν ιδεάν σας, νὰ τοὺς παρουσιάσετε πρὸς ἀλλήλους. Εἶνε τολμηρόν, ἀλλὰ καὶ συντελεστικώτατον.

— Καὶ πιθανόν ὅτι θὰ ἔχανα, ἂν δὲν ἐλάμβανα τὰς προφυλάξεις μου, ἀπεκρίθη ὁ Βορισώφ. Πρέπει πρῶτον καὶ κύριον νὰ ἰδῶ τί μέγαρον εἶνε αὐτὸ ποῦ θὰ μὰς πάγει. Πῶς φυλάσσεται καὶ πόσους ἀνθρώπους ἔχει εἰς τὰς διατάγας της.

Ἐὰν μυρισθῶ παγίδα, θὰ κάμω πῶς ἐπῆγα νὰ φέρω τὸν Καρνοέλ, καὶ θὰ ἐπιστρέψω νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν τὸν εὔρηκα. Ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ ἐπιτύχῃ ἀπόψε καὶ θὰ μείνῃ δι' ἄλλοτε.

Ἄν ἀπ' ἐναντίας ἰδῶ, ὅτι δυνατὸν νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ἐπιτυχῶς, θὰ πάγω, θὰ διατάξω νὰ ἀνεβάσουν τὸν Καρνοέλ εἰς ἓνα καλὸ ἄμαξι, ἐν συνοδίᾳ τριῶν παλαιῶν στρατιωτῶν πιστῶν μου. Θὰ ὀδηγήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὁ Καρνοέλ δὲν θὰ ἔξερει ποῦ τὸν πηγαίνουν, καὶ εἴτε γνωρίζει εἴτε ὄχι τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Ζουφροᾶ, δὲν θὰ δυσκολευθῇ νὰ εἰσέλθῃ.

Θὰ τὸν ὑποδεχθῆτε. Δὲν θὰ τοῦ ἐγερθῆ ἢ δυσπιστία, ἀφοῦ δὲν σας γνωρίζει, καὶ θὰ τὸν ὀδηγήσετε εἰς τὴν οἰκοδόσποιαν. Τότε εἶνε ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ Βίσιμαρχ.

Διὰ μίαν θὰ ἐνοήσετε ἂν εἶνε συνένοχος, καὶ ἀμέσως θὰ φθάσω καὶ γῶ, διὰ νὰ θέσω τοὺς ὄρους μου.

Οἱ ἀνθρώποι μου ὅλοι θὰ φθάσουν. Οἱ τρεῖς στρατιῶται θ' ἀνέβουν ἐπάνω, καὶ ἄλλοι τρεῖς θὰ φυλάττουν τὴν θύραν. Θὰ ἐπισκεφθῶμεν ὀλόκληρον τὸ σπίτι καὶ πιστεύω ν' ἀνακαλύψωμεν πολλὰ πράγματα.

— Καὶ ἴσως καὶ τὸ κιβωτίδιόν σας, εἶπεν ὁ Μουριατίν. Καὶ τὴν κυρίαν δὲ Γάρος;

— Θὰ τὴν ἀπαγάγωμεν εἰς τὸ μέγαρόν μου μὲ τὸν Καρνοέλ καὶ ὅλους τοὺς ὑπηρετάς, ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ὅσους ἔχει. Θὰ κενώσωμεν ἔπειτα ὅλο τὸ σπίτι καὶ κατόπιν θὰ σκεφθῶμεν τί θὰ κάμωμεν τοὺς αἰχμαλώτους.

— Ἄν ἡ ἐπιχείρησις διεξαχθῇ καλῶς, θὰ ἐπιτύχῃ καὶ τότε ὁ μέγας ἀρχηγὸς θὰ τὸ ἐπιδοκιμάσῃ.

— Θὰ ἐπιτύχῃ, διότι τότε μόνον θὰ ἐνεργήσω, ἄμα εἶμαι βέβαιος.

— Ὡ! ἔχω ἐμπιστοσύνην, διότι τότε ἐνόησα διατί μὰς ὠμίλησε περὶ τοῦ Καρνοέλ. Ἄγνοεῖ ἐντελῶς τί ἔγινε, καὶ εἶνε πεπεισμένη ὅτι δὲν τὸν ὑποπτεύεσθε ὡς ἔνοχον τῆς κλοπῆς. Πραγματικῶς ἐνόμισεν ὅτι τὸν εἶδεν εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ δὲν ἔμπόρεσε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ πῆ τὸ

ὄνομά του. Ἡ τύχη μὰς ἐβοήθησεν. Ἄς ἐπωφεληθῶμεν λοιπὸν τῆς περιστάσεως.

— Ἄς τρέξωμεν νὰ εὔρωμεν ἄμαξι, δὲν ἔχομεν οὔτε λεπτόν νὰ χάσωμεν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης προσωθῶν τὸν Μουριατίν πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα.

¶

Ὁ Μάξιμος σταθερὸς κατὰ τὴν ἀπόφασίν του, δὲν ἠκολούθησε τοὺς δύο ξένους διαβάνας πρὸ αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶσιν, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ εἰς τὴν δίοδον ἀναμένων τὴν κυρίαν Σερζάν.

Εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ μὴ καταλίπῃ τὴν θέσιν του, ἐνόσω ἡ μελαγχροινή τοῦ ἀπέτιεν δὲν ἐζήρχετο τοῦ θεωρείου της, καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἄμα ἤθελεν ἐπιφανῆ. Ἄλλως δὲ δὲν εἶχεν ἔτι καταστρώσει τὸ σχέδιόν του. Δὲν ἀπεφάσισεν ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν πλησιάσῃ προτοῦ καταλίπῃ τὸ θέατρον, ἢ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ μόνον κρυπτόμενος, ὅπως μὴ τὸν ἰδῇ.

Τὸ σπουδαῖον ἦτο νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τὰ ἴχνη της καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν της.

Ἀναμένων τὴν ὥραν τῆς ἐνεργείας, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Δορζερ ἐβηματίζεν ἀνησυχῶς, καὶ αἱ θυρωροὶ τὸν παρετήρησαν ἤδη μεθ' ὀπόσης ἐπιμονῆς διέτριβεν ἐκεῖ ἀποκρυπτόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπισθεν θεωρείου τινός.

Εὐτυχῶς ἐπῆλθε τὸ διάλειμμα καὶ οἱ θεαταὶ διεχύθησαν ἀνά τὴν δίοδον, ὥστε ὁ Μάξιμος ἀπέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν τοσούτῳ περιέργων θυρωρῶν.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Βορισώφ καὶ τὸν σύντροφόν του, ὁ Μάξιμος οὐδὲ τοὺς ἐσυλλογίζετο πλέον, νομίζων ὅτι ἀπῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ, ὅτε ἐξεπλάγη μεγάλως ἄμα τοὺς εἶδε μετὰ τινα λεπτὰ ἀναφανέντας καὶ διευθυνομένους πρὸς τὸ θεωρεῖον τῆς κυρίας Σερζάν.

Εἶχεν ἤδη παρατηρήσει καὶ μίαν τῶν θυρωρῶν μεταφέρουσαν εἰς τὸ αὐτὸ θεωρεῖον περιφημον γουναρικὸν καὶ κορδύλην, τὰ ὅποια τῷ ἀνέφερον δυσάρεστους ἀναμνήσεις.

Ἡ μελαγχροινή ἐφόρει τὰ ἴδια κατὰ τὸ δεῖπνόν των εἰς τοῦ Μπρεμπάν.

Καὶ βεβαίως προητοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὥστε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἰδῇ τις ἐξερχομένην. Δὲν εἶχεν ὅμως προῖδει ὁ Μάξιμος, ὅτι οἱ δύο συνοδοὶ ἤθελον ἐπανέλθει νὰ τὴν συνοδεύσωσιν.

Καὶ πάλιν δὲν τὸν παρετήρησαν διαβάνας πρὸ αὐτοῦ. Ἦνοιξεν ἡ θύρα τοῦ θεωρείου καὶ ἡ μελαγχροινή ἐζῆλθε μετὰ βραχείαν συνδιάλεξιν, ἔβη πρὸς τὴν κλίμακα ἔχουσα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν τὸν Βορισώφ μετὰ τοῦ φίλου του, τοὺς ὁποίους ὁ Μάξιμος ἔστειλεν εἰς τὸν διάβολον ἐξ ὅλης του καρδίας.

— Τὴν πέρνου μὰς, εἶπεν ὁ Μάξιμος. Αὐτὸ μόνον μὰς ἔλειπε. Καὶ ποῦ τὴν πηγαίνουν; Νὰ δειπνήσουν ἴσως. Εἶνε ἡ τακτικὴ ὥρα της! μὰ ὄχι... ὑπάρχει κάποιον μυστήριον εἰς τὴν συνέ-

νοσιν τῶν τριῶν αὐτῶν ἀτόμων, τὰ ὅποια δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζωνται καὶ ὁμοίως δὲν φεύγει τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Διάβουλε! Θὰ λύσω τὸ αἰνίγμα καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ μὴ κοιμηθῶ ἀπόψε.

Καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν ὁ Μάξιμος ἠκολούθει μακρόθεν τοὺς τρεῖς προπορευομένους καὶ ἔφθασε σχεδὸν συγχρόνως ὑπὸ τὸ περιστήλιον τοῦ θεάτρου.

Ἐκεῖ ἐφρόντισε νὰ κρυβῆ ὀπισθεν ὁμιλοῦ συνδιαλεγομένων, καὶ εἶδε τὸν Βορισῶφ προχωρήσαντα καὶ καλοῦντά τινα διὰ χειρονομίας.

Ὁ Μάξιμος ἐνόησεν ὅτι ὁ συνταγματάρχης διέτασσε ὁδοθεράποντά τινα νὰ προσκαλέσῃ ἄμαξαν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διότι οἱ ἄνθρωποι τοῦ δὲν ἦσαν ἐκεῖ.

Καὶ ἐσκέφθη ὁ Μάξιμος ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ καιρὸν διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Εἶχεν ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ κνήμας καλὰς, ἀλλ' ἀδύνατον ἦτο νὰ διαγωνισθῆ κατὰ τὸν δρόμον πρὸς ἄμαξαν συρομένην ὑπὸ δύο ἵππων.

Κατὰ τύχην διήρχετο ἐκεῖθεν βραδέως βαινὸν ὄχημά τι ἀνοικτόν, βικτώρια.

Ὁ Μάξιμος θὰ ἐπρωτίμα ἄμαξαν κλειστήν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὸ δικίωμα τῆς ἐκλογῆς, καὶ ἐπήδησεν εἰς τὴν πρὸ αὐτοῦ ὑπάρχουσαν, εἰπὼν τῷ ἄμαξηλάτῃ πολυσημάντους τινὰς λέξεις.

Πειραζόμενος αὐτὸς Παρισινός, ἐγίνωσκε πῶς νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ εἴδους αὐτοῦ διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν ὑπηρετήσωσιν ὡς ἤθελεν.

Ἄλλως δὲ καὶ ὁ ἄμαξηλάτης αὐτὸς ἠγνοεῖ ἀπὸ μίαν λέξιν τὰ λοιπὰ.

Ἔστη δὲ παρὰ τὸ πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ Ἀλεβύ, ἀναμένων ὁδηγίας.

Ὁ Μάξιμος, ἐστραμμένος πρὸς τὴν πρόσοψιν τοῦ Θεάτρου, εἶδε μετ' οὐ πολὺ τὴν μελαγχοροινὴν τοῦ σκέτιν καὶ τοὺς δύο ξένους ἀναβάτας ἐφ' ἄμαξας καὶ διευθυνομένους πρὸς τὴν Σιασὲ δ' Ἀρτέν.

Ἦδη ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, καὶ οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον, διότι οἱ ἵπποι τῆς ἀνοικτῆς ἄμαξας τοῦ ἐβάδιζον ἀργά.

— Ποῦ πηγαίνουν; ἠρώτα ἑαυτὸν ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης. Ἀπομακρύνονται τοῦ μπουλβάρ, ὥστε δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ ἐστιατήριον. Δὲν ἔχουν λοιπὸν σκοπὸν νὰ δειπνήσουν ἐκτὸς ἂν σκοπεύουν νὰ ὑπάγουν εἰς τοῦ Βορισῶφ. . . μὰ πάλιν ὄχι, γιατί τότε θὰ τραβοῦσαν τὴν ὁδὸν Σκριβ.

Ἐκεῖθεν ἔστρεψαν πρὸς τὸ μπουλβάρ Ὄσμαίν, καταλήγον εἰς τὸ μπουλβάρ Μαλέμπ.

— Ἄνθρωποι κανεῖς νὰ ὀρκισθῆ, πῶς ὁ Βορισῶφ τοὺς πηγαίνει σπιτί του. Εἶνε ὁμοίως ἀδύνατον. Πρέπει νὰ ὑποθέσῃ κανεῖς, ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖτοι εἶνε σύμφωνοι. Ὁ ὀπλοδιδάσκαλος τῆς κομῆσεως μετ' τὸν διώκτην τοῦ Ροβέρτου δὲ Καρνοέλ. . . ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κλαπέντος κιβωτιδίου μετ' τὸν συνένοχον τῆς κλεπτρίας. Πῶς νὰ ἐξηγήσῃ κανεῖς αὐτὴν τὴν σύμπτωσιν;

Ἡ βικτώρια ἐτήρει πάντοτε ἀκόπως τὴν ἀπόστασίν της. Ὁ ἄμαξηλάτης ὑπέ-

μελπεν ἄσμά τι. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐβοήθει ἀγνωστον νὰ ἀκολουθῆ γυναίκα καὶ ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι πληρώνονται πάντοτε γενναίως.

Πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου τὸ ὄχημα ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ πᾶρκ Μονσὼ ἄγουσαν.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος πηγαίνουν εἰς τὴν ὁδὸν Βινύ. Μὰ τί νὰ κάμουν; Νὰ ξεπαστρέψουν τὸν Καρνοέλ, νὰ τελειώσουν καὶ ἀπ' αὐτόν, γιατί εἶνε ἱκανοὶ γιὰ ὅλα. . . ἐκτὸς. . . καὶ αὐτὴ ἡ ἰδέα δὲν μοῦ ἤλθε διόλου εἰς τὸ κεφάλι, ἐκτὸς ἂν καὶ ὁ κύρ Ροβέρτος δὲν εἶνε μαζί τους συνεννοημένους.

Ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν συμβαίνει, ἐγὼ θέλω νὰ ἔχω ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν, ἔως ὅτου βεβαιωθῶ. Δυστυχῶς ὁμοίως, τὸ πρόβλημα περιεπλέχθη πλειότερον ἔτι.

Ἄντι νὰ λάβωσι τὸ μπουλβάρ Κουρσέλ διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βορισῶφ, τὸ ὄχημα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ πρὸς τὰ ὄχυράματα.

— Θὰ πᾶν φαίνεται ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἐσκέφθη ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου.

Δὲν ἐσκέφθη ποτέ, ὅτι ἡ κυρία Σερζᾶν ἦτο δυνατὸν νὰ μιμηθῆ τοὺς λαγωούς, οἱ ὅποιοι ἐπανέρχονται εἰς τὴν φωλεάν των μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσιόπορ

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα

Ὁ Ἐρνέστος δ' Ἐτουπέ εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πενθερᾶς του ἵνα τὴν ἐρωτήσῃ ἂν ἐκοιμήθη καλὰ. Ἄμα τῆ ἐμφανίσει του, τὴν εἶδε κλειούσαν ἐπιστολήν τινα εἰς τὸ γραμματοφυλάκιόν της, καὶ τόσῳ ταχέως, ὥστε διήγειρεν ὑπονοίας.

— Διατί ἡ πενθερά μου κρύπτει τὴν ἀλληλογραφίαν της; Τοιαύτην ἐρωτήσιν ἀπέτεινε εἰς ἑαυτὸν ὁ Ἐρνέστος, ἐπιθυμῶν νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον. Τὴν μεθεπομένην ἐπρομηθεύθη ἓν ἀντικείμενον τοῦ γραφείου.

Ἐπωφελοῦμενος τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡ Οὐρανία εἶχεν ἐξέλθῃ—οὕτως ὠνομάζετο ἡ μήτηρ τῆς συζύγου του— ἔσυρε τὸν σύρτην καὶ ἀνεκάλυψεν ἐκεῖ που τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Ἀγαπητέ μοι Ἐρρίκο.

Ὅποιος ἠδονικὰς στιγμὰς διήλθομεν χθὲς τὴν ἐσπέραν, Σὲ παρετήρουν ἐπὶ μακρὸν. Πόσον εἶσαι ὠραῖος, καὶ ὅποσον ἤμην εὐτυχῆς ἀσπασομένη σε εἰς τὰ γέγηθ' Ἐ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω, μὲ καθιστᾷ: τρελὴν, τρελὴν, ἀπὸ ἔρωτα.

Τὴν πρωῖαν, τὴν δειλὴν, τὴν ἐσπέραν, πάντοτε. . . εἶνε ἐνώπιόν μου ἡ ὠραία ἀγέρωχος κεφαλὴ σου.

Ἄπόψε, ἀγάπη μου, ἀγγελέ μου, ζωὴ μου.

Ἡ ὠραία σου

Οὐρανία

Υ.Γ. Ζηλοτυπῶ τὴν Γαβριέλλαν.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀμφιβολία, ἀνεφώνησεν ὁ Ἐρνέστος, ἀναγνούς τὴν θερμὴν ταύτην ἐπιστολήν, ἡ πενθερά μου εἶναι ἐρωτευμένη.

Ὁ κύριος ὀνομάζεται Ἐρρίκος, διήλθε μετ' αὐτῆς ὥρας ἠδονικὰς χθὲς τὴν ἐσπέραν. Ποῦ; Ἡ πενθερά μου δὲν ἐξῆλθεν! Εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της τὴν ἐννά-

την, καὶ ἐκλείσθη μὲ διπλὰς στροφάς. Ὁ Ἐρρίκος εὐρίσκατο ἐντὸς ἡδῆ. Τῷ ἔρριψεν ἐκ τοῦ παραθύρου της, καμμίαν μεταξίνην κλίμακα; Κατοικεῖ τὰ γειτονικὸν οἰκημα; Συγκοινωνεῖ μετ' αὐτῆς διὰ τινος μυστικῆς θύρας; Ἡ πλάξ τῆς θερμάστρας περιστρέφεται ὡς ἡ τῆς μικρᾶς αἰθούσης τῆς κυρίας Ποπελιέρ, θανούσης πρὸ καιροῦ; ὦ, μυστήριον, θὰ σ' ἐξακριβώσω!

Ὁ Ἐρνέστος παρετήρησε τοὺς τοίχους καὶ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς στερεότητος τῆς πλακῶς τῆς θερμάστρας.

Τὸ πᾶν ἦτο ἐν τάξει. Ἐξῆλθεν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρεῦνας του, καὶ ἀναζητῶν τοὺς προσφορωτέρους τρόπους, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, πολλῶν δυσκολωτέρων τῆς ἀνακκλύψεως τῆς Ἀμερικῆς, διότι ἡ Ἀμερικὴ δὲν ἐκρύπτετο. Εἰσήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ πενθερά του εὐρίσκατο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ρεμβάζουσα, μετ' τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ θαλαμηπόλος, τὸν ἠκολούθησε κομίσασα δέμα τι ἀπὸ τῆς ραπτρίας της.

— Διὰ τὴν κυρίαν, εἶπεν.

— Βάλε το εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Ἐκάματε ἀγοράς; ἠρώτησεν ὁ Ἐρνέστος.

— Μάλιστα, ἐπέλλισεν, ὀλίγα ἀσπρόρουχα.

— Δύναμαι νὰ τὰ ἴδω;

— Πρὸς τί. Αὐτὰ δὲν ἐνδιαφέρουσι τοὺς ἄνδρας!

— Σὰς παρακαλῶ.

Καὶ ἐσταμάτησε διὰ χειρονομίας τὴν θαλαμηπόλον, ἥτις ἐκράτει διαρκῶς τὸ ἐκναστοχαρτὸν δέμα ἀνὰ χεῖρας, μὴ γνωρίζουσα ἐὰν ὤφειλε νὰ μείνῃ, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὸν κύριον, ἢ ν' ἀναχωρήσῃ ἵνα φανῆ ἀρεστὴ τῇ πενθερᾷ.

— Ἄς ἴδωμεν, ὑπέλαθεν ὁ Ἐρνέστος, διατί δὲν θέλετε νὰ μοῦ δεῖξετε τὸ περιεχόμενον τούτου τοῦ δέματος;

— Ἡ γυνὴ ἔχει τὰ καπρίτσια της, ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸ δῆτε, διὰ ν' ἀρνηθῶ νὰ σὰς τὸ δεῖξω.

— Δὲν ζητῶ λοιπὸν τὴν ἀδειάν σας.

— Γαμβρέ μου!

— Θὰ τὸ ἀνοιξῶ.

— Ἐὰν τὸ ἐγγίσετε θὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— ὦ! αὐτὴ εἶνε εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν ποτέ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανεύρω καὶ βέβαια δὲν θὰ τὴν ἀφήσω νὰ μοῦ διαφύγῃ. Τὸ παράθυρον εἶναι ἀνοικτόν, καὶ κάμε γρήγορα, πενθερά μου, διότι φοβοῦμαι τὰ ρεύματα.

— ὦ, τὸν ἀνανδρον, τὸν ἀνανδρον!

— Πᾶς τις, μέλλων ν' αὐτοκτονήσῃ, ἔχει ἐν ἑαυτῷ μικρὸν τινα βασιλεῖα, ὁ ὁποῖος τῷ παρέχει τὸ δικαίωμα τῆς χάριτος.

Ἡ Οὐρανία ἐζήτησε μόνον μετατροπὴν τῆς ποινῆς, καὶ ἐλιποθύμησεν.

Μεταξὺ τοῦ δέματος καὶ τῆς πενθερᾶς του, ὁ Ἐρνέστος δὲν ἐδίστασεν ἔδραμεν εἰς τὸ δέμα, ἐνῶ ἡ ὑπέρτρια ἔθετεν ἄλλατα ὑπὸ τοὺς ρῶθωνας τῆς κυρίας.